

Uğur Mumcu'nun yazıları bugün hala geçerlidir...

20.01.2019

Nurzen Amuran: Sayın Sirmen Uğur Mumcu'nun katledildiği 24 Ocak 1993 tarihi ulusumuzun yüreğinde hissettiği acının tarihidir. Bugün, sizinle Uğur Mumcu'yu konuşalım. TRT de program yaparken rahmetli Mumcu'ya, belli konularda kimlerle röportaj yapabilirim diye sorduğumda ilk sizin adınızı söyledirdi. Yakın dostluğunuzun ötesinde gazeteciliğinize ve yazarlığınıza duyduğu saygının tanıklardan birisiyim. Ciddi görünümü altında, esprili bir dünyası vardı. Anlattığı aklınızda kalan bir iki anekdot var mı?

Ali Sirmen: Uğur Mumcu ciddi konularla ilgilendiğinden, yolsuzlukları, kanunsuzlukları, çarpıklıkları yansıttığından, savcı rolüne çıkmış, acemi aktörler gibi asık suratlı bir adamla karşılaşmayı beklerdi hep insanlar. Oysa karşılarında güler yüzlü, hoş sohbet bir adam bulurlar ve de çok şaşırırlardı. Biz Uğur ile hep gülerdik, çok şakacı, esprili, güler yüzlü bir adamdı. Aynı zamanda yumuşak huyluydu.

Her an espri küpüydü. Ondan iki anekdot yerine, dilimize kazandırdığı iki kavramdan söz etmek isterim. Birincisi **"liboş"** deyimidir. Yanar dönerlerin, bir zamanlar soldayken işlerine gelip, güya liberal kanada geçerek, çıkarları gereği, eskiden karşı çıktıklarına destek olanların konumunu klasik **"liberal"** sözcüğü yeterince tanımlamıyor. Uğur durumu tam olarak anlatan **"liboş"** sözcüğü ile tam isabet sağlamıştır.

Bir de, bir dönemlerde Türkiye'de çok kullanılan bir deyim vardı: **"Aşırı solcu"** ya da **"aşırı sağcı"**. Belden aşağı vurmak isteyenler, bu formülü çok kullanırlardı. Buna karşılık Uğur **"ne kokar ne bulaşır"** için şu deyim çıkarmıştı: **"Aşırı ortacı"**.

Uğur Mumcu'yu anarken, ondaki gelişmiş vefa duygusuyla birlikte, bir de mücadelesini yalnız ilkeler platformunda sürdürmekle kalmayıp, aynı zamanda güncel yaşamda ve kişisel ortamda da sürdürmesini unutmamak gerekir. Gerçekten ne zaman biri zora düşse, mağdur olsa, zulme uğrasa, Uğur Mumcu hep fiilen onun yanında yer alır, hastanede, hapisanede ise ziyaretine gider, mahkemede ise duruşmada hazır bulunurdu. Böylelikle oradaki varlığıyla o kişiye yalnız olmadığını, ona zulmedenlere ise, o kişinin sahipsiz olmadığını gösterirdi.

Güç gününüzde, Uğur Mumcu'yu yanında bulacağınızdan emin olabilirsiniz. Yakın ilişki içinde olmanız şart değildi. Haksızlığa uğramış olmanız yeterdi.

Amuran: Gazetecilikten söz ederken "gazetecilik, bir siyasi işlevin parçasıdır. Onun bir parçası olarak görüyorum, siyasi kavga, siyasi mücadelenin bir kürsüsü olarak niteliyorum" demişti. Gazetecilik tarihinde Uğur Mumcu'nun yerini nasıl tanımlarsınız?

Sirmen: Olan biteni, tarafsız objektif bir biçimde yansıtmak ve doğru bilgilere dayanarak yorumlamak demek olan gazetecilik, demokrasilerde de bir kamu hizmetidir. Çünkü, halkın kendi çıkarına olanı doğru tespit edip, seçeceği varsayımına dayanan demokrasinin, bu varsayımının doğru olabilmesi, yani halkın sağlıklı bir karar verip, sağlıklı seçim yapabilmesi için, ne olup bittiğini doğru olarak bilmesi zorunluluğu vardır. Basının işlevi işte bu temel noktada belirlenmiştir.

Basın işlevini doğru dürüst yerine getirebilmesi için demokrasiye muhtaçtır. Demokrasi mücadelesi, eskilerin deyimiyle, basın vasfında mündemidir. Tam bağımsız demokratik, sömürünün pençesi altında kıvrınmayan bir toplumu amaçlamış olan Uğur Mumcu'nun da gazeteciliğe yukarıda belirttiği biçimde yaklaşması doğaldır.

Ancak, burada bir noktayı unutmamak gerekir. Uğur Mumcu bu mücadele sırasında, haberin doğruluğu ve güvenilirlik ilkelerine çok dikkat eder, gerçekleri herhangi bir siyasi görüşün etkisiyle eğip bükmekten, yanlış bilgi vermekten özellikle kaçınırdı. O gazeteciliği, demokrasi ve emeğin kutsallığının mücadelesinin bir aracı olarak görürdü, yoksa siyasal bir gücün çıkarlarına alet etmek şeklinde değil.

BUGÜNÜN PROTOTİP GAZETECİSİYLE UĞUR MUMCU KAVRAM OLARAK DAHI BİR ARAYA GELEMEZ

Amuran: Uğur Mumcu, Sizin de eğiniğiniz gibi, bir konuya el attı mı, o konuda çok okur, çok kimse ile konuşmaya çalışır, araştırmaya sorularla başlar ve doğru yanıtları buluncaya kadar konuyu yayınlamazdı. Siz bir televizyon konuşmasında, "Hala yazıları geçerli olan bir kişidir. Bu da Uğur Mumcu için iftihar edilecek, toplum için de utanılacak bir şeydir" demiştiniz. Bugün tümü için demiyorum ama bazı genç gazetecilerimizde neleri eksik buluyorsunuz?

Sirmen: Uğur Mumcu'nun yazıları bugün için hala geçerlidir. Örneğin 30 yıl önce o gün için yazılmış, Tarikat Ticaret Siyaset yazısı, bugün de geçerlidir. Geçen yıl bir konuşmamda "biz o yazıyı o zaman, o günler için yazılmış sanıyorduk, ama meğer bugünler için yazılmışmış, şimdi anlıyoruz" demiştim. Bu durum Uğur Mumcu'nun uzak görüşlülüğü açısından iftihar edilecek bir hususa da, toplum adına utanç vericidir. Utanç vericidir, çünkü otuz yıl önceden uyarılmış olmasına karşın, toplum tuzağa düşmeyecek uyanıklığı gösterememiş, yıllarca içinde bulunduğu aymazlık çukurundan çıkamayıp, olduğu yerde debelenmeye devam etmiştir.

Bugün basının çok büyük bir kısmı yandaş medya tabir edilen gruba mensup olduğundan, basının işlevi insanları aymazlık çukurundan çıkarmak değil, tam tersinde orada debelenmeye devam ettirmek olduğundan, bugünün prototip gazetecisiyle Uğur Mumcu kavram olarak dahi bir araya gelemez.

Bununla birlikte henüz varlığını sürdürmekte olan bir avuç namuslu basın organında nice güç ve tehlikeli koşullarda demokrasi ve emek mücadelesini onurla sürdüren ve Uğur'un görüp tanımış olsaydı çok beğeneceğini sandığım genç arkadaşlarımız mevcut. Uğur da yaşarken, yaptıkları ve yazdıklarıyla, ilkeleriyle o genç arkadaşlarımıza bu güç döneminde hala yol göstermeye devam ediyor.

Amuran: Uğur Mumcu'nun şu anlatımı da kişiliğini anlatması açısından önemli: "Bizde sosyalist oldunuz mu, mutlaka ya Sovyetler'in adamı olacaksınız, ya Çin'in adamı olacaksınız veya kapitalist oldunuz mu, Washington'un, CIA'nın adamı olacaksınız. Bunlar dünyadaki sistemler. Buna yakınlık da duyulabilir, nefret de duyulabilir. Ama bir insan kendi ülkesinin devrimcisi olmalı." Yazılarındaki özgüven sağlam kişiliğinden kaynaklanıyor değil mi?

Sirmen: Uğur Mumcu, devrimci, Kuvvaci, anti emperyalist Kemalîst ve sosyalist olduğunu açıkça ilan etmekten çekinmezdi.

Bunların hepsinin birden nasıl olabileceğini anlamamakta direnenlere uzun uzun dert anlatmaya gerek yok. Ama eğer anlamama durumları kasti bir direniş değilse, olayı algılamalarını sağlamak için, Uğur Mumcu örneğini göstermek yeter.

Uğur Mumcu bir devrimciydi ve ayakları yere basan, kendi ülkesinin devrimcisiydi. Devrimcilik adına ona buna biat edenlere de karşıydı. Bir gün tanık olduğum bir olay, Uğur'un bu konudaki tavrını çok güzel gözler önüne serer.

Cumhuriyet Gazetesinin yazı işleri bölümündeki büyük masanın etrafında sohbet ediyorduk. O sırada içeri Uğur Mumcu'nun liboş deyiminin prototipinin önde gelenlerinden biri (ismi lazım değil) girdi ve Uğur'a seslendi:

- Ne haber Uğur, hala Kemalîst misin?

Uğur soruyu sert bir darbe ile karşı tarafa gönderdi:

- Ya sen hala Maocu musun?

Liboş cevap verdi:

- Maoculuk bağımsızlıktır.

Uğur lafı gediğine koydu:

- Burada bağımsızlığın adı Kemalizmdir ve evet ben hala Kemalistim!

Saniyorum başka açıklamaya gerek yok.

Uğur az lafla çok şeyi ifadede üstattı.

Amuran: Sizin sözlerinize katkıda bulunan şu örneği de eklemek istiyorum. Bir söyleşide, "Tiyatro alanında pek iddialı değilim" demişti. "Yazdıklarımı bir de sahneye koymak istiyorum. İki oyun aslında, yazdıklarımın sahnelenmiş şekli. 'Sakıncalı Piyade' biri, 'Sakıncasız' da ötekisi. Sakıncalı şu. Düzenin sakıncalı gördüğü insanlar... Onları anlatıyorum. Sakıncasız, eskiden Marksist olup da görüşlerini değiştirip bugün sağcı olan, gününü gün yapan, köşe dönen eski devrimcilerle ilgili. Bunu da şu nedenle yapıyorum: Bir caydırıcı etkisi olsun, herkes görüşünü cami avlusuna bırakılmış çocuklar gibi terk edip kaçmasın." Uğur Mumcu, yaşasaydı o kaçanların bugünkü haline neler derdi sizce?

Sirmen: Daha önce kitabını okuduğum "Sakıncalı Piyade"yi oyun olarak, ilk kez Uğur ile yan yana İstanbul'da izledim. Rutkay Aziz'in enfes bir şekilde sahneye uyarlarken, ayrıca yeni de boyutlar kattığı Sakıncalı da Uğur'un rolünü, Rana Cabbar son derecede büyük başarıyla canlandırıyordu.

O gece unutulmaz duygular yaşadım. Sahnede Uğur Mumcu ve salonda en ön sırada oturan yanımdaki bir başka Uğur Mumcu. Hangisi Uğur, hangi Uğur daha Uğur Mumcu? İdi, karar veremedim, şaşırıp kaldım.

Sakıncalı Piyade kitap olarak da, oyun olarak da bir daha düzeyine ulaşılabilmesi çok güç bir başarıydı. Sakıncalı Piyade, sadece yaşanan bir biçare darbeden ve onun gülünç maskaralarından esinlenmiş bir yapıt olmakla kalmayıp, satırına virgülüne kadar gerçeği yansıtan bir eserdir. Kitabın önsözünü yazan Aziz Nesin, bu eserin mizah alanında kurmacanın yaşamın gerçeği karşısında yaya kaldığını gösterdiğini söyler.

Gerçekten de öyledir.

Eğer 12 Mart kıcı kırık bir faşizm olmak yerine tarihte kötü bile olsa iz bırakmış, dünyaca bilinen bir faşist dönem olsaydı, Sakıncalı Piyade de, dünyanın birçok diline çevrilmiş, birçok sahnesinde rampa ışığı görmüş bir eser olurdu.

Sakıncalı, 12 Mart faşizminden yola çıkan evrensel ve ölmez bir eserdir.

Uğur Mumcu, Sakıncalı ve Sakıncasız da, o günün gerçek olaylarından hareketle, faşizminin zalim maskaraları için de düşündüklerini dile getirilmiştir.

Bugünün maskaralıklarının o günden betimlediğine göre, ne diyeceğini bilmemiz için bugünü görmesine gerek yoktu.

UĞUR MUMCU AYAĞI TÜRKİYE TOPRAĞINA BASAN BİR DEVRİMCİYDİ

Amuran: Bugün bazı kavramlar, bizim için önemli olan bazı değerler, güdümlü olarak çarpıtılıyor. Eğer Kemalist iseniz eğer ulusalcıysanız statükocu olarak tanımlanıyorsunuz, Uğur Mumcu da özellikle kendi deyişle liboşların bu eleştirilerine muhatap olmuştu. Uğur Mumcu, "Bugün biz 21. yüzyıla girerken Türkiye' de bugüne kadar sonuç almış en güçlü örgüt Kuvayı Milliye örgütüdür. Mustafa Kemal ve arkadaşlarıdır" diyordu. Mumcu'nun Kuvayı Milliyeci yanını da anlatır mısınız?

Sirmen: Daha önce de belirttiğim gibi, Uğur Mumcu ayağı Türkiye toprağına basan, (ölümünden sonra peşinden giden milyonlar bunun kanıtıdır) bir devrimciydi. Kendisi Kuvvacı, kemalist, ulusalcı aynı zamanda da emeğin kutsallığına

inanan ve bunu savunan bir sosyalistti.

Yazdıklarıyla, yaptıklarıyla yaşamı, bunlar arasında bir çelişki olmadığını kanıtıyordu.

Uğur Mumcu bu sonuca, Mustafa Kemal hareketini dinamik biçimde doğru analiz ederek varmıştı. Uğur Mumcu'nun, Kurtuluşu ve Cumhuriyeti bu doğru teşhisi, Kemalizmi ve onun sübjektivist ilerici ulus anlayışını, sosyalizme karşı kalkan olarak kullanmak isteyenlere verilmiş çok net ve doğru bir yanıttır. Uğur Mumcu, yazıları ve yaptıkları ile bunlar arasında bir bağdaşmazlık olmadığını kanıtlamıştır.

Amuran: Bir konferansında, "Kuvayı milliye toplumun en önemli sivil örgütlenme modelidir. İkinci örgütlenme modeli ise 40'lı yıllara rastlayan köy enstitüleridir" demişti. Bugün Eğitim için siz neler düşünüyorsunuz?

Sirmen: Köy Enstitülerinden söz ediyorsunuz. Köy Enstitüleri uygulaması da, Uğur Mumcu'nun tahlilinin doğruluğunu kanıtlayan bir olgudur.

Ne yazık ki, modernleşme savaşında, sanayii, işçi sınıfı, yaratıcı burjuvazisi gelişmemiş bütün ülkeler için çok iyi bir örnek oluşturabilecek olan Köy Enstitüleri toprak ağaları tarafından baltalanmıştır.

Bugün geldiğimiz nokta ise temelini İmam Hatiplerin oluşturduğu bir Milli Eğitimdir.

Cumhuriyet'in ana dayanağını oluşturan Cumhuriyetçi laik Milli Eğitim'in yerine ikame edilmek istenen bu Milli Eğitim, Türkiye'nin varlığı ve bekası açısından PKK'dan da PYD- YPG'den daha büyük tehdit oluşturmaktadır.

Amuran: Mumcu, 11 Nisan 1987 de bir yazı kaleme alıyor:

"1977 yılında sayıları 12 bini bulan ilkökul mezunu vekil imam, hiçbir sınava sokulmadan asil kadrolara alınmış. Bu kadroların İmam-Hatip liselerinden yetişen din adamlarınca doldurulması gerekmez mi?" tespitinde bulunuyor. İlerleyen satırlarda, "İmam Hatip liselerini bitirenlerin binlercesi yüksek öğrenimlerini başka alanlarda sürdürüyorlar. Avukat oluyorlar yargıç ve savcı oluyorlar, mühendis oluyorlar ve mimar oluyorlar. Bir kısmı da Diyanet İşleri Başkanlığı'nca açılan sınava giriyor ancak sınavı kazanamıyor. Bu da çok ilginç değil mi?" diye yazı devam ediyor. Bu satırları okuyunca aklıma FETÖ yapılanması geliyor. Tehlikeleri önceden sezen riskleri yüreklice sıralayan bir önseziye sahipti değil mi?

Sirmen: Uğur Mumcu birçok kez İmam Hatip'ten çıkanların, hakimlik, savcılık kaymakamlık gibi alanlara yönelmelerini, buna karşılık, eğitimlerinin temelini oluşturan Diyanet kadrolarına yönelmemelerini eleştirmiş ve bu olguyu örnekleriyle gözler önüne sermiş, eğitimin imam hatipleştirilmesindeki tehlikeye dikkati çekmiştir. Bugün vardığımız nokta ise İmam Hatipleştirilmiş bir Milli Eğitim'dir.

Bu olgu yalnızca. Yeni İmam Hatipler açarak, istemeyeni de cebren ya da hile ile oralara yönlendirmekle sağlanmamış, ama bütün Milli Eğitim'i imamlaştırmak, eğitimin laik yapısını ortadan kaldırma yoluyla da yaşama geçirilmiştir.

Durum böyle olunca, Uğur Mumcu'nun belirttiği bir gün İmam Hatip mezunlarının Harp Okullarına da alınması uygulamasına gerek kalmamıştır. Çünkü zaten tüm Milli Eğitim imamlaştırılmıştır.

Uğur, bugün çokça adı edilen Fethullah tehlikesiyle birlikte, bu tehdidi de daha önceden görmüştü.

UĞUR MUMCU SAĞ OLSAYDI ALLAH BİLİR BUNLARIN HESABINI SORARKEN BİR GÜN KENDİSİ DE FETÖCÜ OLMAKLA SUÇLANABİLİRDİ

Amuran: Sayın Sirmen Bugün FETÖ ile gerçekten ciddi mücadele eden bir kesim yanında FETÖ mücadelesini hafifleten uygulamalar var. Özellikle yargıda. Emin Çölaşan, Necati Doğru ve arkadaşlarının FETÖ'cü olma iddiasına sayın Sabih Kanadoğlu geçenlerde traji-komik bir durum demişti. Siz ne diyorsunuz?

Sirmen: Bugün birçok kişinin FETÖ'cülükten içeri atılması, sürekli FETÖ ile mücadeleden söz edilmesi de kimseyi

şaşırtmamalıdır. Aslında, duruma ayak uyduran ve gerekli yere biat eden FETÖ'cülerle mücadele edilmemekte, buna karşılık Emin Çölaşan, Necati Doğru gibi kişiler de FETÖ'cülükle suçlanabilmektedirler ki, bu da Sayın Sabih Kanadoğlu'nun da belirttiği gibi trajikomik bir durumdur.

Uğur Mumcu sağ olsaydı, Allah bilir bunların hesabını sorarken, bir gün kendisi de FETÖ'cü olmakla suçlanabilirdi. Böyle bir şeyin mantığı ne olabilir diye sormanın da bir anlamı yok. Çünkü mantıksızlık içinde mantık aramanın da mantığı yoktur.

Amuran: Eren Erdem'in tahliyesi durduruldu. Yargıda istisna olan tutuklama kararları ne yazık ki sıklıkla başvuru bir tedbir olarak uygulanmaya başlandı. Siz de barış davası sırasında tutuklanmıştınız. O dönemin yargılamalarıyla bu dönemdeki yargılamalar arasında fark var mı, yargımızın ve yargıçlarımızın saygınlığını nasıl koruyacağız?

Sirmen: İçinde bulunduğumuz dönemin çok sık uygulanan yöntemlerinden biri de, beğenilmeyen kişilerin tutukluluk yoluyla infazlarıdır. Bu ülkemizde yeni bir uygulama değil. 12 Eylül yönetimi de aynı yöntemi uygulardı. 12 Eylül döneminde örneğin benim de aralarında bulunduğum bir grup aydın, Barış Derneği davasında yargılandık. Benim hakkımda savcılığın istediği cezanın fiili infaz olarak karşılığı 38 ay 20 gündü. Ben bu davadan hiç bir mahkumiyet almadığım halde tam 38 ay tutuklu olarak hapiste tutuldum. Yani mahkum olmuş olsaydım ne yatacak idiysem, 20 gün eksiği ile yattım. Yani tutukluluk yoluyla infaza tabi tutuldum. Demek ki, 12 Eylül geçmişte kalmış demenin bir anlamı yok. 12 Eylülde neler olduysa bugün de aynı şeyler oluyor, dahası beteriyle oluyor...

Yalnız bir noktayı belirtmeden geçemeyeceğim. Hem 12 Mart, hem de 12 Eylül askeri darbe dönemlerini askeri mahkemeleri ve hapisaneleriyle yaşadım. Faşizmin iyisi olmayacağı için o dönemler için "daha iyiydi" diyemeyeceğim. Ama rahatlıkla söyleyebilirim ki, o günler bugünlerden daha az kötüydü. Bizim, tutukluluk yoluyla infaz edildiğimiz Barış Derneği Davası bile bu konuda bir fikir vermeye yeter. Evet biz mahkum olmadan içeride tutulduk. Ama hiç değilse Kenan Evren'in meydan nutuklarında da mahkumiyetimizi istediğini belirttiği bir davada verilen mahkumiyet kararını, Askeri Yargıtay Kenan Evren'in isteği hilafına iki kez bozabilmişti. Bugün böyle bir şey olabileceğini düşünebilir misiniz?

Amuran: 1993'de kaybettiğimiz Uğur Mumcu'yu anarken özetlersek, bugünkü koşullarda Uğur Mumcu'yu nasıl anlatmamız gerekir?

Sirmen: Uğur Mumcu topluma yalnız yazılarıyla değil, yaşamı ile de yol göstermiş bir gazeteci, yazar, aydın örnek kişiydi. Bütün yaşamı boyunca, yolsuzluğun, hukuksuzluğun, hırsızlığın, zulmün gericiğinin üstüne giderken, toplumda bölücü değil, birleştirici ve bütünleştirici bir yol izledi.

12 Eylül ertesinde eski Türk Ceza Kanunu'nun ünlü 141- 142. ve 163. maddelerinin kaldırılması gündeme geldiğinde, herhangi bir ayırım yapmadan her üçüne de karşı çıkarak, demokraside her görüşün özgürlüğüne saygı ilkesine bağlı kalacak tutarlılığı gösterdi.

Toplum Uğur Mumcu ile hala onur duyuyor, O'nu sevgi ve saygıyla anıyor. Ama bir anma toplantısında da dediğim gibi, herkes Uğur Mumcu'yu seviyor, onunla onur duyuyor ama, kim evladının, eşinin yakınının Uğur Mumcu olmasını ister ki?

Çünkü Uğur Mumcu olmak demek, inandığı yolda toplum için mücadele ederken, ölümü göze almak ve ölmek demektir. Uğur bunu bilerek, ama gözünü kıpmadan yaşadı. Ama kim böyle bir sonucu kendi yakınları için göze almak ister ki?

Uğur Mumcu, doğru bildiği yolda mücadele verdi. Toplumun da Uğur Mumcu'ya, ihtiyacı vardı. O da bu ihtiyaca cevap verdi.

Ama Türkiye bir daha Uğur Mumcular'ın öldürülmediği, yani başka bir deyişle Uğur Mumcu'lara ihtiyaç duyulmadığı zaman kurtulmuş olacaktır.

Ne yazık ki, bugün hala o noktadan uzaktayız. Eğer Uğur Mumcu bugün yaşasaydı, bu gerçeği bir kez daha görürdük.

Ama Uğur Mumcu, ölümünün üzerinden bunca yıl geçtikten sonra bile, toplumun, karanlığı aydınlığa çıkarmak için yanmayı göze almış olan Uğur Mumcular'a ihtiyaç duymayacağı bir ortamın oluşturulması için bize yol göstermeye devam ediyor.

Amuran: O'nun sizin de dediğiniz gibi bugün için de geçerli olan yazılarından bir bölümle söyleşimizi bitirelim. 1 Mart 1987 yılında kaleme aldığı bir yazısından birkaç cümle:

"Laiklik ilkesi sahte Atatürkçülerle sahte Müslümanların aralarında paylaşacakları bir koz değildir. Atatürkçülüğün ilk koşulu devrimci olmaktır, çağdaş olmaktır, demokrat olmaktır. Öyle ödün siyasetiyle, Atatürkçülük olmaz, öyle pazarlıkçı ve uzlaşmacı yaklaşımlar ile laiklik ilkesi savunulamaz. Yasakçılık ile ise hiç savunulmaz."

31 yıl önce bir başka yazısında ise" Bir ülkede devletin güvenliği ile hukukun güvenliği eş anlamlıdır. Devlet güvenliği adına hukuk güvenliğinin ortadan kaldırılması demokrasi ve hukuk devleti için ilerde onarılmaz yaralar açar." demişti. Tam 31 yıl önce yani 23 Haziran 1988 de.

Sayın Sirmen sizin yüreğinizdeki dost Uğur Mumcu'yu toplumsal kişiliğiyle bir kez daha analım istedik. Çok teşekkürler.

Sirmen: Ben teşekkür ederim.

Nurzen Amuran

Odatv.com

Nurzen Amuran

Diğer Yazıları

Türkiye bunu ödemek zorunda kalacak

05.12.2021

Merkez Bankası bu talimata uymasaydı...

28.11.2021

Egemen Bağış'ın Büyükelçi tayin edildiği kurum, nasıl adil olmaktan söz edebilir

21.11.2021

Kumpas davaları olmasaydı FETÖ 15 Temmuz'a cesaret edebilir miydi

14.11.2021

Erdoğan'ı destekleyerek koltuklarını koruma derdine düştüler

07.11.2021

Artık "vakıf" dendiğinde akıllara kara para geliyor

31.10.2021

Tüm Yazıları

Popüler Yazılar

Müyesser Yıldız

TESUD Başkanına neler soruldu?

30.06.2021

Dr. Hüseyin Nazlıkul, M.D. PhD.

Hastalıklara karşı direnç nasıl artırılır

03.10.2021

Salih Seçkin Sevinç

Pandemi bahaneleri oldu... Restoranlar bizi ya...

03.10.2021

Rafael Sadi

O kritik ziyaretin arka planı

03.10.2021

Yusuf Yavuz

Yeni plan devrede

17.06.2021

Soner Yalçın

Tehdit etmeyin

18.06.2021

Soner Yalçın

Tunus'un foncuları

28.07.2021

Soner Yalçın

Erdoğan'ın öfkesinin sebebi

26.10.2021

Sami Menteş

Milli Eğitim Bakanı yalan söylüyor

25.06.2021

Soner Yalçın

Ata'nın çocukları: 68 Kuşağı

30.06.2021

İletişim

Haber Merkezi: 0 216 449 32 00

Faks: 0 216 449 32 00

Mail: info@odatv.com

İletişim

Künye

Gizlilik Sözleşmesi ve Koşullar

Mobil Uygulamalar

Reklam

Reklam: 0 216 449 32 00

reklam@odatv.com

© 2021, Oda TV. Tüm haklar saklıdır.

ANA SAYFA

YAZARLAR

VİDEO

FOTO GALERİ

ARŞİV

KATEGORİLER

